

بد گفتن آن پادشاه
 قرآن بخون و لایقین
 هایت چون زبانشان
 نهی کردن فی کریم
 روی بدی که در عالم
 زهی سلطان باری
 شیوخ تافته زمین
 رسید جیسر تکلیف
 نگارین صورتی چون
 ز ابراهیم بر میان
 توی پشت گلان
 چو رخسار در نیس
 بر روی فتنه زده
 نمود و نهی بار
 تک با قلب در
 کار استخوان ز
 بر رخ زکیان
 شریار در کاش
 ز رنگ آینه
 بران پندگی
 اسرا خیل آمد

که دینت را بدین
 بتا سید اسکندر
 بدان مانند مردم
 کشد هر گردنی
 زمین آسمان
 رخا کاکشده

در آن دولت
 اگر چه شمع
 زهی پیغمبری
 زهی زکی که
 زهی سرنگ
 سحر کج زوبت

گفتار در صفت معراج حضرت
 سید کاینات علیه افضل الصلوة

ز با و از با و
 بر فتنه و در
 با قصی النعایت
 ز خراگاه کعبه
 بتقصیل امامت
 سدر دست چربیت
 نراز و اسعادت
 بر حبه داده
 بسرنگی عایل
 نمانده چشم
 کفند از سر
 بسوی خانه

چو در بانی
 و نایق تنک
 بحر که کشتان
 رحم بر باد
 چو کرده پیشوا
 ازین گروا
 ز رفعت تابع
 چو یوسف شیری
 بز لش ترطایر
 چو بیرون کافت
 چو جبرئیل از
 ز زوف برف

بسی عبرت چنین
 چو چشم عجمی
 قلم زانندی
 ز ماهی تا ماه
 سخن اتا قیامت
 شبانگه چار
 بخلوت در سر
 براق بق سیر
 سرش بجزایم
 نکته و هم کس
 بدین خنکی شد
 درخت خوشه
 ز حضرت خزان
 گرفته پیش راه
 بساطت قطب
 ر بوده ز آفتاب
 چو یونس قف
 وز چون نسو
 رکا با فشان
 خان زنده
 وز انکار

جریده بر جریده نقش نخواست
 نرسید برین جان از کل کوه
 قدم برقع ز روی خویش
 کلام سردی بی نقل نشد
 در آن دیدن که حیرت حاصل
 سراسر فضل بود در خصل
 چو پوشید از کرامت خلعت
 خلائق در ابرات شاد می آورد

بیابان در بیابان خوش میرفت
 علم زد بر سر بر قاب کوه
 مجاب کانیات از پیش برداشت
 خداوند جهان را بحیثیت
 دلش در چشم چشم اندد دلش
 برات از گنج کوهت خوش حالی
 بیامد باز پس با گنج خانها
 ز دوزخ نامه آنزادی آورد

چو نوشت آساز افروخت
 جنت را جعد بر جیب شکستند
 نمود در مکان بی مکانی
 بر عضو تیش قصی یاد کرد
 خطاب آمد که ای مقصود
 گنهاران است یاد کرد
 کلی شد سر سیدی بود
 ز ما بر جان چون او ناپسند

استقبالش آرد از کوه
 مکان از تیر برقع با بستند
 پدید آمد نشان بی نشانی
 همه روی دلش چشمی بر آورد
 بران حاجت که مقصود
 خدایش جمله حاجتار و کرد
 الهی است بعدی بود
 بیانی خواند هر دم آفرین
 هزاران آفرین جان کیش
 چنان خرمیم که سرافکنده
 کز افتادن چگونه بر آمد

گفتار اندر حسب حال خود
 و کردش زمانه فرماید

چو دانه گریختی بر سر آبی
 بوسه سوم شد با گرد میانه
 کوی نیست زنده کاین خوش نصیب
 بدین در هم جرات بست
 بگیر آیین خور سندی ز پاره
 در بیخ آن شد که در لیب خط
 بدون کیش ازین احمق
 اگر همیشه صد تیار با او
 بوقت زندگی رنجور حالم
 زگرگان تا کبریا که نیست

چو خوشه سرکش که سر در آبی
 دو عهد و دم شد با در میانه
 که آرد ز شیب کین دفع صغیر
 بدین در از در غلت بست
 که هم فعل است و دستاویز
 مقابل میشود رخ بارخ خاک
 که کفش تنگ دارد پا را
 و گر برک گلی صد خار با او
 که با گرگان وحشی در جوی
 زمانه امرک موی بر بزم نیست

در ارکان که غوی چرخ است
 طیب و ز کار افون فرست
 علاج رسد او بجهت کوشش
 چو طفل گشت خرد یک دنیا
 برین اقد که شطرنج زمان
 دیدن چه چو کردی بند بر پا
 قدم ده نه که چون قوی بر پا
 بر تیشی و به طغی شد جوانی
 بوقت مگر با صد داغ حرا
 سغای از عیان زین سر است

بست و که پای عمر گشت
 چو ز آفاق انان در یک گشت
 دم الا خون او خون سیاه
 ز خونش کین هم شیشه
 کینه بازی بین الرحمان
 گلور ازین طناب چند کجا
 همان انکار که برده را ندید
 بضر او بود از زندگانی
 زگرگان افت باید موی کجا
 بجزیرت بر سر زانوش

<p>ولایت نیست این نندان چو همه سوی دام و دگر زیم زهی نشت ضعیفان تنگ که ز در جان موری غمگین که در جیب شد طبیعت نبرد جان کسان بر جان خود کرد زمین و آسمان بی ادب کجا در نیم کان گل با گیاه تو نیز آخر بسوزی گر چه خود چه غلطون یونانی چون کرد بدین بدیر طولی از نفس بدین غیبان لگی خاک بیری بود موقوف خوانی استخوانی نبا نیا کنند از زرد و خاک در اینجا جوی کجا خبر صد نمای او نواز شمای خوش کند رخسار مرده بد زرد چو در قیاس گشت جویند ترا داد این ند معانی ز عهد من عروسی کنای به جز در خزانم طاعت نیست</p>	<p>ولایت من که مارا که چو چو سوی برف بنزد پریم تنگاری کنیم که بمرگ بچشم خویش دیدم برگزید چو بد کردی ما بش این منادی شد چنان هر کس که سرای آفرین سرسری چو بار چشم برت من بیا گر تم خود که عطار و جوی چو عا جزوار باید عاقبت ز غمت هست هر که حلیم بدین غار و راه تا چند چو پنداری که نیاست چو وقت آید که وقت آید از اینجا تو شبر کایجا خلقت تو این پرده بسینی دای دنگ روزگار و گوشت نگویم ز پیشین نوزید شود پدید اکنون گویان چه دهم که دارد هر دای بدان هر که بنیدار و دم</p>	<p>سزو که بر سینه او کشند بلکه تری برف آب گیریم بدین بر تا کجا شاید برین هم از ماری قهای آن شرم خود که مرغ دیگر که کار داشت که هر چه جان از تو بنید و نماند که هر که چه کند در آن در دزدی با قوتی نیست ز هر چه کند دار و گیاه چو حکم آید بیا بنوسدانی که پیش از ترک یک لب بگری بصد سو کند چون پو شوی که چشمی گردید چشمی بخند بدین سطح این چارخا جز آن قالب که در پیش بسی ده که یابی از معانی سخن بگذار مرده بید بختند و گر زال هست انکار غنای ز در بر خد خویان که چنین هست و شش که در بید ببرقی نشانی باز جستم</p>	<p>سری گویش جلا پسند نگرانی چو آتش آب گیریم بدین راه یو کجا شاید برین کسی که بر پر موزی شرم کرد هنوز از صد نقاشی برآید سپهر آینه در دست شایم گر نشیند از فرس این راه هر آن سستی که در دیو کا چو عیسی هر که دار و توتیا اگر خود علم بیا بنوسدانی بجان کسین نصیحت یاد گیری اگر با این کهن گرگ خشن لباست در چنان بر کا بند نخواهی تا خسته حاد نرمی کرد این کرد و کوی بدین مشکین صد قهای سخندان سخن پاکیزه گفتند سخنای کهن زال مطر گذشت از پند و نیتها در فطرت که صبح از عهد عسقم پیش از کیم است</p>
---	---	--	--

خسوف و کسوف

مگرین جان بجزم تن این است
 بر پوشیدنی با هست فلک
 نشان کی باشد در احوال
 جو گرم قشدم از کرده
 غم شب که گنجی بر نسیم
 نماند که خرم شستی آمان
 کسی کبیر طایر پیر در
 بدی کز دین خواهم بر آور
 فرستم تا تراز و دارش
 بی غم مری چون در ده
 خدا یا حرف گیران که
 بی آن که سعالی نصیب
 چه باک از طلعه خالی
 بسا گوید که از من گشت
 چه می رود از تو نیست
 زمین بر گوی شعی بر
 وگر کسی هر که کسین
 چه ابر از تو بر سر
 که آن بی درده آموز
 بگو خوشی غم کز تو
 ز بهر کسور که بر خیزد

وگر بوش چشم پیر این است
 وگفتی خضر خرمی است
 که در هر بیت گوید با تو را
 بر چشم بختم از برگی کند
 روی بی قفل و در مکان
 دهم وقت ندد و در کنی
 نفس بی آه سینه و سینه
 ز تم پیلو به پیلو چندان
 جوی چندم فرستد در
 از و جز دام و در فر
 حصاری ده که حرف
 بدان که کین سخن طری
 چو دارم صبح زدن
 در زیش از زبان آ
 خوی با چار پا آمد
 کس از من آفتابی
 می شد چون که در
 ز پس زدند و در
 گای کین شک اگر
 بدی کز گوش دارم
 دهندش و غم از

عروسی را که فرنگی
 لطایفی این کزین
 پس از صد سال اگر
 عوام با دگر ای
 زمین اسلام اندر
 بران خاکی هزاران
 بیاک شب بین کان
 بعد گرمی بسوزانم
 ز بی وزلی بی
 بر اهرم گوشت
 سخن بی حرف نیک
 اگر شبی غریب
 بسا منکر که آمد
 نگردد بچندین
 خویم غیب هر
 که گردد خود کند
 چو که این آبا
 سخن من که نیم
 ز بند انخی جو
 نگردد بچندین
 اگر نیاید غریب

اگر نوبت چشم دل
 حضورش در سخن
 بر هر حرفی نه
 عطالی بر خیارم
 که از نیک جوید
 که گزشتی خود
 نه کان کند
 بدست گرم
 جبار گاود و
 خورش جنگ
 کبیر سخن
 غریب از
 مراد تیغ
 چراغی
 که غیب کسی
 بعد ستش
 خرم که
 چو کاشن
 بدی
 چو کاشن
 بدی
 چو کاشن
 بدی

بگریز بر سر ایام خشن درین
 کسوف خاندانه چون شمشیر
 چو گادی در خواس انگند
 و نجیب لیل از آلان چو ناله
 برین طائوس اران دوره آینه
 سس پوشیده زیر شکر کسلی
 تو در در در و دیار کین
 عروس کبرین با تخت بمان
 چه داد اندیشه جادو غم
 شکایت گوید میگردد تخت
 شکایت چون بگریز و غم
 خریدندش چندی در کسلی
 بسکای سی زوره نابریه
 بتشریف حدیث از غم
 پذیرشهاگر در کار چون پند
 پدیدند چو زخمت بر تان
 که ناگه پسیلی آمد نارده
 ترا خواهد که بند روزی
 شالی شاه را بر سر نهادم
 بفرم خدمت چو ختم بر جان
 از کورانی تک بودم و بودم

پس برکت سر و شانه
 کسوف خاندان می با کرده بر جان
 هم دره دانه ریزه و از جوان
 که از اران نباش گنج خالی
 که طائوسان ماران اجده
 غلط گفتم که گنج از دهانی
 چراغ از قبله تر ساجد کین
 سر و تن بسته در توحید
 چشم افسای آن بخت چرام
 که در باز و گانی و ختم تخت
 که با ندلی بسا گوهر فرشی
 رساندش بخرج از بر طریقی
 چون شک از بر گردی زید

من از دامن جویدار نخبه
 در آن خلق شیرین از با نغم
 چو برقی گو نماید خنده خوش
 چو طائوس هشت آید پدیا
 نگاری گدش است ایام
 صدی بفرق در ایاتی نهادم
 بسین کاشکده راز سهرت
 خدایا هر چه رفت از سوکای
 زیر عقل مبارک بادم
 بسی تیر از کان انگنده بودم
 چنین همدی که امیش در قلعه
 پذیرفته چندین ملک نام
 با آن خستلی خوام خستنی

گفتار اندر رفتن حضرت شیخ المشایخ نظام
 گنج بخدمت پادشاه در حرم کتاب

زمین گشته ز روده نگذا
 بتجهیل درودی و آدوست
 کلید چو پشتن گزار بند
 سه جا بوسیدم و سر کشاوم
 در آوردم هشت بابگی پاک
 که بروم ز مرغان پر بر

برین اقنون می خوردیم
 که سی زری خرنج آنکه از
 شامل و ادکاین توقع
 زود خواندم بخوان و بفر
 بدون اندم سوی شاه
 ز قصه نمی شد طبع بسیر

گریا تم ز سنگ طغنا پر
 چو زهر قاتل از تنمی و با نم
 غریب آب و سوز در کسلی
 بجای جلد و بالی کنسلی
 بدرهند و اور ترک طنان
 چراغی بر طیب پالی نهاد
 عبارت برین طلق اندر
 بیامرز از کرم کار ز گاری
 طریق الحسل احدیام
 شد بر سیم کاغذ کار
 ز مبد ز سخن در آفتاب
 که باور کردن آن شد محالم
 سرفسار ز ر و طوق کمانی
 غلام از ده کینه از پنج
 ستورم چو سینه با چون
 ز دم بر خوشی تن چو شمع
 بسی فرسنگی آمد مرکب شاه
 بهت شکر بهت تعویذ است
 کلیم ز دهن آید این سنگ
 گرفته رقص در کوه در بیان
 زین قاصد مرکب بزم

بزم

پیر و پادشاه و پیر و پادشاه
 بهر چه در آبی تازه خوردم
 ز شکسین بوی سخنرت بر
 درون شد قاصد و شد خنجر
 بشمس الدین گفتم خنجر
 مرا در بزم گاه شاه بردم
 زمین بوش شک را فکرم
 طرفداران یقین با سرفرد
 کف از پیش هر کس داده به
 بدریامان موج نیل کش
 بهشتی ز پیش از بزم بهشتی
 بریشم زین نوایا بر شده
 نوایا مختلف در پرده
 گرفت ساقیان را در دست
 شکویش نه در بارین گنبد
 بخدمت ساقیان ز دست
 نوای نظام خوشتر ز دست
 پس آنکه حاجب خام گفت
 سز و چنان گردن خویش
 گرفته کن راز دل نوایا
 قیام خدش از پیش دستم

بتبارک راه میرفتم چو پرگار
 بشکر شد دعای تازه کردم
 زمین دزد بر من شد غیر خام
 که چشم بر لب دریا گذر کرد
 یاران ایدر و تازه زین
 عطار در آب سرج چاه برد
 راز سرنگ پاشش شیخ
 بنو بجاه در گامش کشید
 گوی سهری و گاهی جل شری
 که هم در بود در دل ننگش
 ز غمگسای می پر کرد گشتی
 بریشم پیش پیران درید
 نوازش متفق در جان نوایا
 ملک بخورد می خواه شد
 نوزان شمی که زاهد در گذر
 بود مطربان اگر خوردند
 بهر گفتار او یکسر رود است
 و دای طاق با هر دو شجاعت
 سز کند نغمه هم برد و پیش
 بود می چون سلیمان کرد
 چو گفتت قابل از پیش دستم

بر تنزل گزاینده میسیریم
 نسیم دولت از هر که بود
 چو بر خود رخ نه کوه نامه کردم
 شاه از طرف جواهر خانه پیش
 برون آمد ز در که حاجب
 نشسته شاه چون تانده خورشید
 شکوه پاشش از فرج انگیر
 در شن بر جل کشور باکش
 تیغ تنک چمنان صاری
 سرتاج قرنیاش از تخت
 حروش از غنون خارج گشت
 بر زوبت مغنی بر سرودی
 غمگسای نظامی را عزراک
 چو دادندش خبر گام نظامی
 بفرمود از میان بی بر رفتند
 اشارت کرد گاین بگردن شاه
 چو نضار آمد ز باره سر تایم
 درون فتمتی لرزنده گشت
 بدان باو سحر چون زمین
 سخن از شکسین او بوشی گرفتیم
 در هیچ شکستم را کس تا به

و عای دولت شد می شنیدیم
 لطف شاه میداد هم در می
 زمین باس بسا شاه کردم
 چو شمع افروخت از پرده پیش
 ز دریا وارد گو بسرا بخود
 بجای کیتاد و جای خمید
 نگره قسیر و از احار تهم
 هر دو حل بر حل استاده
 قدر خواتم ابدان در بیلار
 نهاده تاج دولت بر تخت
 رسانیده ز بریزه بر سنگ
 بر اینک و گر بسیر روی
 زده بر زانای جنگ نال
 فرودش شادانی زیاد گما
 در رای مرا پی برگرفتند
 نظامی را شویم ابرود نوایا
 که آب زندگی با خضریا
 چو نده گو گراید سوی خورشید
 چو دیدم آسمان خوش است از جا
 دو عالم یار آغوشی گرفتیم
 درستی چند را توین زانو

سخن بگویم بود دولت وقت میدید
 وزان بگذرد که خوشش پسند
 ساهم سابقا ز برده از هوش
 گهی چون ابرشان گریه کشا
 چو بر بالستادم گفت نشین
 حشمت را چو خسته گوش میکرد
 شهنشاهت برود ششم نهاده
 که گوهر نبد بیادای نهادهای
 نگل در در بدین تیزی بود
 رطاق اندوده کاد حشرش
 دوران پالوده پالوده چون شیر
 چو بماند ان کاروی خلاش
 برادر که شهنشاه جهان بود
 شنیدم قرکه زود بر خلاصت
 چو دستم که خواهم فیض دریا
 دعای تازه بزوانم چو شمشیر
 که من با قوت این تاج مملکت
 بر نقش تو شتم تا بسازم
 چو شکر خسر و آمد بزبانم
 بجای سحر که چون از پیش
 چو خست مرا و کشتی روان کرد

خمنامی که دولت می پسندید
 ربانی گر گوشش آروغ بندد
 معجزه شده و ستان فراموش
 گهی چون گل نشا خنده دم
 بسوگندم نشاند این منزلت بین
 از شیرینی و هن پرورش میکرد
 بدان گفتار شیرین گوش داد
 درین صنعت سخن او داد و ایما
 ز میل ان همان تهنوتی
 هم آتش می شدیم ز مهرش
 از شیرینی نگردی کسب تقصیر
 چو زندان فرو خد بازلف نشا
 جان با هم کل هم چلو ان بود
 و پایه ده نوشت از ملک نشا
 نگردد کار باز رگمان هیشا
 بگوهر گرفتیم پاسخش
 نه از بسبب بستن اهل
 دم بر من در روی هر کنه
 فسلن خسر و شیرین چو نام
 ز دست او از ترشی دست کشید
 مرانی جمله عالم رازبان کرد

همی تما که شا از ایشاید
 چنان گفتم که شاه است بی گفت
 بیس پالوده پامی خفر است
 در آمد راوی بزحاند چون مهر
 بدان فتوی کنون بر حاله است
 حکایت چون بشیرینی و آمد
 شکر ریخت میگوید در حیات
 گذار شهای پی اندازه کردی
 کتاده خواندن و بیست هفت
 چو جلو پنجه در جوش این پیش
 هر وی ربابان شیرین سوار
 از هم برین و هم بر بر او
 جان نامه که بروی ساهماج
 چه گوئی آن دهن او ندیانه
 همان خاک غریب آباد کرد
 چو بر خواندم دعای دولت نشا
 وری بودیم بکیوان کشیده
 مرا تقصیر و ازین شیرین نشا
 حدیث من حدیث مدوی است
 بی شانه سیدان در علم
 ولی چون هست نظامی

دستها کرد و لها کشاید
 خرد بیداری خرد مغز منی
 بشکر خنده شان ادم نهاده
 شناگان بساط از گنج شد پر
 نشینم همچنان کانا جاشتم
 حدیث خسر و شیرین بر آمد
 حدیث خسر و شیرین حکایت
 بدو تاج ما مانا زه کردی
 رگ مطلق ز چون و غمن است
 که هر کوی خورد میگوید پیش
 که بودش برقع شیرین عمار
 معاشی نرفش شد چون شیر
 چه دوات دست فرواز گوهر گنج
 شال ده ز ستاد ندیانه
 ز بند آزاد او از او کرد
 نیاز بهای چرخش کردم نگاه
 بی شلی جهان شلش ندیده
 او غامض حسد وان آمد بجان
 که از پی نانی او ترخی بود
 پذیرفت آنچه فرود پیش
 همان شهنزادگان کشور بار

۲۰

<p>یکی زان ده و دوشه او باید چو شاه گنج بخش این نکته بشیند چو خواجه و با اخلاص من کرد که شد بخشیده این ده بر تهای کسی کین راستی نیست با بلغت با و تا با و انر مانه در و نم را تا بشد اسلحه شدم نزد یک خسته چون بخت مستور شندیم حاسد زانها که دانی که ای گیتی نگشته حق مشتاق دهی و آنکه چه ده چون کورنگ ز پی حزمی در آن خاک خرابه چرا میال این ساوس در تاب اگر بینی در آن ده کار کشتی گر او را بشه با استوار است و کردار و حسد الی سوی اودا ولیکن بر چنان مینواساسی ز غرواری هدف یکد از دوبره ولی چون کلمه رسیدیم را و می بزرگ دارد و عا تجا و دیده چون خسته شدیم و خسته نشود</p>	<p>خود در شهر و گان دیگر نشاند چو سبج از نازه رو با تونید و هم عهد و نیاز خاص من کرد ز ما برز او و برز او نظامی منش هم ز حد پیش با و او تبارش نیز لغت را نشاند بر و نم را بجمعه های شبانه بزر و باز آدم با بخت محمود که در و کیسه بر باشد نهانی ز بهر چیت چندینی بیاست بناشد طول و غفلت ز بهر مسلمان نچه کاف خورد و تا در آن ویرانه خندان چو متاسف مراد هر سخن یا پی بهشته مراد بشه از عمو قنایست خراب آید کون شد و دست شام کنم هر مشت از در اسپاسی زلالی اندک از طوفان پر به ولایت و نور خواهند بخشد بهر شب تیغ است بر کشیده و تقدیر با غلطی خرج کن</p>	<p>از آن پذیرفته های نصبت آینه پذیرفت آن شاه حمد و شاه بملوکی خطی و اوم سلسله بلکی طلق ماند بنی سلسله اگر طغی بندد و روی جنسی چو کار افتاد را کار شد راست چو از تشیع خود مشهوریم و او چنان نم که سوی کعبه بجان بیوسف مسوری گرگه همیز او عردی کاسان بوسید پایش نخارد و دل و خرمی کیسه بر داز چنین و اوم جواب با سب خویش بخدمت نگر بعد و میان چیت گر او دار و زده از خوشه پر اگر او آب از قیض فرستاد چون کشور بهمان گنج خطر ناک سپاس من نه از وجه نه است نه آن ده شاه علم برای آن وزان ده پس ازین دولت شور و زور ز نم هر شب بان شمشیر با و چو سیکتم سخن مجلس کجا راند</p>	<p>دیگر باره شود با بار من خبر با اطلاع منی که بر هاز من بود او تبرج قز شاسته بکل بطبعی ملک او شد تا قیامت چو ز شبت به او را ای کجا در گنجینه بکشاد و بر راست بطاعت گاه خود تو بریم و او چنان باز آدم کاغذ موع بلور نیم و الماسی همید او دهی ویرانه باشد روز نایش سوادش نیکار کنگ انما ز گفت خواره را کفران میش که یک محبت اینچنین با چنان نیست من آرام دانه وانه خوشه دور مراد فیض نطق آب چیت نه از زانی که از زانم بدان کجا بدان وجهت کان می عیلا که ده بشد که خدمت چاه آن که بر غم جهاد باید آمو رکافر کردنی بر مرد عاری کجا نیستم در ختم کجا ماند</p>
--	--	---	---

<p>بسلطانی در شکر بخت درود خودش بکمال کفایت اوایل بری نانو از ربع جوانی سه چایه بر کفک زین خردی گر او را سوسو گوهر گرم شد گر او را خاک داد از شکر بخت خصوصاً و ارباب اعیان شاهان چاه خردان غلظت تابک بدانامیش هفت اختر کفکند ستاره پانچمت بندش پیمان آتا ابد شاه جهان باد مخبر با بر سعادت ختم کردم</p>	<p>خوارش زنده عالم درود که چندان کمال بخت او بهد و القدرین زاب زندگانی که بخت از پادیه جاکی و آپی نسب داران گوهر باد بر جا مباد این شخت که از آن گزنی نظر گاه دعای سیکو امان فریدون وار بر عالم مبارک بولایش رخ گردون کنرید فلک بوسه که سم سم کشید بدانچه سپید و در او انجان ورق کاینجا سازم در نو روز</p>	<p>شکوهش بخت بخت بخت نیکو کس نام و نام است شهادت یافت از بخت بخت گران دعا شد این دعا شد گر او را فیض رحمت گشت گر او پی تیغ شد تا جیش رضای موبد نصره الدین کاوش ابو بکر محبت کز سر و او بشاهی تاج بخت تا ابدان سپهرش باد در کشتور کشائی بخت او یار او در کافران روانش با دجست شادگان</p>	<p>شکوهش بخت بخت بخت نیکو کس نام و نام است شهادت یافت از بخت بخت گران دعا شد این دعا شد گر او را فیض رحمت گشت گر او پی تیغ شد تا جیش رضای موبد نصره الدین کاوش ابو بکر محبت کز سر و او بشاهی تاج بخت تا ابدان سپهرش باد در کشتور کشائی بخت او یار او در کافران روانش با دجست شادگان</p>
---	--	---	---

خاتمه

سعادت محدود سپاس و نعمت برکت اساس خدای کریم محمد گویان روزی باد و بعد از آن میباد که
 میثاقی ابواب خسرو شیرین معنفا مولانا نظام الدین گنجوی که جامع است
 وسلاست بی اندازه است بر آبی خوش کامی و آفته است بعد از شیرین فغان سخن
 در طبع نامی گرامی منسوب بسوی جناب شمس زو کشتی
 واقع کنه و تاریخ ۱۲۰۶ - جاوے این است
 در طبعی بی طبع گردید